

den behørlige Styrke for at forhindre tumultariske Oprin af større Betydning, eller, hvad der er det samme, et Korps, hvis blotte Eksistens er tilstrækkelig til, at slige Fredsforstyrrelser ikke indtræde. Jeg skal i saa Henseende henvise til mine Udtalelser angaaende Lovforslaget i forrige Samling, hvor jeg havde Lejlighed til nærmere at paavise, at der da fremdeles var Trang til et saadant Korps, og Forholdene ere nu ikke anderledes end den Gang. Derimod skal jeg tillade mig i Dag noget udførligere at udtale mig om den Maade, hvorpaa Gendarmerikorpset har røgtet den anden Opgave, som ganske vist fra første Færd af ikke var det tiltænkt, men som Omstændighederne have ført med sig, at det kom til at løse, nemlig Gendarmerikorpsets Virksomhed i den daglige Polititjeneste. Den Gang Gendarmerikorpset i 1885 blev oprettet, stod Befolkningen i Begyndelsen noget usikker overfor det. Det var en Institution, til hvilken man ikke tidligere havde haft noget tilsvarende her i Landet. Og det var ikke blot Befolkningen i Almindelighed, som saaledes stod usikker overfor den nye Institution, men jeg tror, jeg tør sige, at det samme var Tilfældet med de fleste Retsbetjente. Der var vist saa af dem, der havde Øje for, at her var skabt en Institution, der for dem vilde kunne saa stor Betydning med Hensyn til Møgtelsen af deres Værning; de fik at gøre med en Institution, der var ordnet paa en dem hidtil ukendt Maade, og som havde sine egne Befalingsmænd; det stod dem derfor ikke klart, at denne Institution kunde blive et Hjælpemiddel i deres Haand ved Politiforvaltningen. Dertil kom ogsaa den Omstændighed, at den Opgave, som var givet dette Korps at løse fra første Færd af, maatte føre til, at det holdtes samlet i større Afdelinger paa enkelte Punkter, hvorimod den daglige Polititjeneste fordrer en stærk Udstationering. Det var først efterhaanden, som der viste sig Trang dertil, og Hensynet til det oprindelige Formaal tillod det, at den højtærede Krigsminister gav Ordre til at foretage Udstationeringer. Disse ere i de forløbne Aar blevne foretagne i stigende Omfang efterhaanden, som der viste sig Trang til dem, dels efter Politimestrenes Ønske og dels efter Begæring, fremkomne fra Befolkningen. Jeg antager, at vi nu have naaet en Ordning, som man kan sige er nogenlunde definitiv; saa vidt mig bekendt, ere, Gendarmene nu nogenlunde fordelte over hele Landet. Der er derfor god Grund til nu at kaste et Blik ud over deres Virksomhed og se, hvorledes Gendarmerikorpset har løst sin anden Opgave

den første har det jo løst saare tilfredsstillende. Det er det, jeg skal tillade mig at gøre, jeg er overbevist om, at man vil erkende, at Korpset har løst Opgaven paa en smuk og god Maade; det mene vistnok alt de fleste af ærede Medlemmer, men jeg tror ikke, at det kan stude, at man noget nærmere gennemgaar Korpsets Virksomhed. — Hvad der da først springer i Øjnene, hvad der ligger nærmest for den almindelige Betragtning, og hvad der ogsaa tidligere er blevet berørt her i Tinget, er Gendarmerikorpsets Virksomhed til at forhindre den overhaandtagende Bagabondering, til at standse Betleriet og Løsgængeriet; denne Plage er bleven betydelig indskrænket i de forløbne Aar; det er noget, som er alle bekendt. Sidste Sommer talte jeg med en Kollega fra Jylland angaaende Spørgsmaalet om Tvangsarbejdsanstalter; i hans Amt fandtes der en Tvangsarbejdsanstalt, hvorfor jeg ønskede af ham at saa nogle Oplysninger om dens Storrelse for den Eventualitet, at der skulde blive Tale om at oprette en lignende Tvangsarbejdsanstalt i Hjørring Amt. Jeg fik at vide, hvor stor hans Anstalt var, men dertil søjede han, at den var for stor; siden vi havde faaet Gendarmeriloven, var der af Tvangsfanger paa Anstaltens Afdeling for Betleri og Løsgængerier kun $\frac{1}{3}$ af, hvad der tidligere havde været. Hvad der saaledes gjaaldt i det Amt, gælder ogsaa andet Steds. Jeg har ikke været tilstrækkelig længe i mit nuværende Embede til at vide, hvorledes Forholdet var for en Del Aar tilbage i Amtet, men jeg kan dog sige, at det Antal Folk, som i de senere Aar i Amtet ere dømt for Betleri og Løsgængerier, er forholdsvist meget lille; naar jeg vil sammenligne det med det Antal Betlere og Løsgængere, som, da jeg selv beklædte et Retsbetjentembede, bleve tiltalte i den enkelte Jurisdiktion, saa tvivler jeg derfor ikke paa, at Antallet er taget meget af i Hjørring Amt. Jeg har søgt at saa nogle statistiske Oplysninger om, hvorledes det stiller sig med Domsfældelser for Betleri og Løsgængerier i de senere Aar; disse Oplysninger gaa ud paa, at medens Betleri- og Løsgængerifager ere stegne meget betydeligt i de senere Aar her i Kjøbenhavn, nemlig siden 1880 til omtrent det tredobbelte, saa er det i det sidste Par Aar — ikke straks i 1886—87, da Gendarmeriinstitutionen endnu ikke virkede tilstrækkelig paa dette Omraade — men i det sidste Par Aar saaret betydeligt baade paa Verne og i Jylland. Derhos skal man af disse statistiske Data ikke blot slutte, at Løsgængerier og